

Zagovor Marije i svetaca

Katolički teolozi oslonili su se na izvještaj u Knjizi o Jobu, kako bi potkrijepili vjerovanje da osim Isusa Krista u nebu postoje i drugi posrednici. Treba reći da pri tom barem deklarativno ne osporavaju Njegovu dominantnu ulogu. U trideset trećem poglavlju opisana je okolnost u kojoj se čovjek nalazi na samrti i očito nije pri svijesti. U dvadeset trećem stihu vidimo pojavu Božjeg glasnika koji počinje opominjati čovjeka na njegovu dužnost. Spomenuti glasnik nazvan je posrednikom, jednim od tisuću. Označava li ovaj broj moguće posrednike ili samo anđeoska bića koja su mnogobrojna? Vjerojatnije ovo drugo. Kako bilo, glasnik moli Boga za život tog čovjeka i On ga ozdravlja od bolesti (24-26). Izvještaj ne otkriva puno. Izdvojen iz cjeline učenja Pisma nije pogodan za donošenje teoloških ocjena. Ukoliko objektivno želimo razmotriti ovaj predmet trebamo proučiti cjelovito biblijsko učenje, s naglaskom na stihove iz poslanica Novog saveza.

Kako bi odgovorili na prigovore biblijski utemeljenih kršćana da je vjerovanje u Marijin ili svetački zagovor najblaže rečeno stvaranje usporednog duhovnog kolosijeka, katolički teolozi smislili su nevjerovatnu konstrukciju. Koristili su se oprobanom metodom pridodavanja izmišljene ljudske nauke onoj biblijskoj. U katoličkim krugovima nitko ne osporava da je Isus Krist jedini posrednik između čovjeka i Boga (1. Timoteju 2:5). To se može pročitati u svim službenim spisima katoličke crkve. Ono što je sporno jest izmišljanje usporedne zagovorničke službe Marije i svetaca. Ta famozna služba prema katoličkom učenju ne zadire u sferu Isusove posredničke službe, niti joj predstavlja neku vrstu konkurencije. Tako se na katoličkim stranicama može pročitati ovo tumačenje: “Marija je posrednik u molitvi, gdje molimo da se Marija prigripi našim molitvama i iznosi ih pred Bogom.”

Biblija uči da je Isus Krist naš posrednik i zagovornik kod Boga Oca, ali niti slovom ne spominje da je vjernicima potreban posrednik kod Isusa. Unatoč tome, katolička crkva je na drugom vaticanskom koncilu zaključila “da ona koja je svojim molitvama pomagala Crkvu u početku i sada na nebu uzvišena nad sve blažene i anđele, u zajednici sa svim svetima posreduje kod svog Sina ...” Dvije opasne, lažne i indoktrinirajuće teze su ovdje iznesene. Prvo, Marija nije uzvišena nad sve anđele, ta čast pripada samo Isusu Kristu (Hebrejima 1:3,4; 1. Petrova 3:22). Također, nije uzvišena niti nad druge umrle vjernike, ona je samo jedna od njih. Drugo, kroz djelovanje Svetog Duha svaki vjernik ima izravan pristup k Isusu i mogućnost primanja milosti, duhovne snage ili bilo čega u okviru Božje volje.

Vrlo je zanimljiv pokušaj razdvajanja Isusove od Marijine ili svetačke službe pred Bogom. Pri tom se koriste raznorazne terminološke smicalice vezane za posredovanje i zagovaranje. Točno je da između posredovanja i zagovaranja postoje stanovite razlike, iako minimalne u kontekstu Isusove službe. Posrednik bi se mogao opisati kao osoba B koja povezuje osobu A i C. Razlog posredništva osobe B jest to da postoje prepreke u komunikaciji između osoba A i C. Upravo je to položaj i uloga koju zauzima Isus Krist. On je otkupio ovječanstvo od grijeha, plativši cijenu svojom prolivenom krvlju i smrću na križu. Nakon što je uskrsnuo od mrtvih i uzašao na nebo sjeo je s desne Očeve strane. S druge strane, zagovornik je sličan lobistu, osobi koja govori u prilog nekoga. Tako u Prvoj Ivanovoj poslanici vidimo da je Isus Krist naš zagovornik kod Oca, onaj koji nas podržava kad priznajemo počinjene grijehe (2:1). Razotkrivanje religioznih krivotvorina najdjelotvornije se obavlja naglašavanjem Isusovog službovanja na prijestolju Božjeg kraljevstva.

Isus Krist je povratkom u nebo preuzeo službu velikog svećenika. Pogledamo li Stari savez vidjet ćemo da je ta služba bila predviđena isključivo za jednog čovjeka. Nije se moglo dogoditi da usporedno postoje dva velika svećenika. Stari savez je sjena novog, tako da ni u njemu takvo što nije moguće. Za razliku od starog u kojem je veliki svećenik jedanput godišnje prinosiso žrtvu za grijeh naroda, u Novom savezu Isus Krist je prinio žrtvu za grijeh samo jednom, prikazujući svoju prolivenu krv nakon što je jednom zauvijek ušao u prostor Svetinje nad svetinjama (Hebrejima 9:11,12).

Drugi aspekt Isusove službe u nebu opisan je Poslanici Hebrejima: *“Zato, sveta braćo, koji ste dionici nebeskog poziva, promatrajte apostola i velikog svećenika našeg priznanja, Isusa.”* (3:1) Ono što govorimo u vjeri na zemlji, u nebo odlazi prema Isusu Kristu, velikom svećeniku. To je duhovna građa s kojom On gradi našu duhovnu kuću (2-6).

Treći aspekt Isusove službe u nebu povezan je s pomaganjem vjernicima u njihovim slabostima i pružanjem potrebne duhovne pomoći. To je područje koje bismo mogli opisati kao svakodnevno hodanje u vjeri i suočavanje s izazovima, kušnjama i nevoljama. Upravo su u ovo područje katolički teolozi “ugurali” Mariju i svece više nego bilo gdje drugdje. Stotine raznoraznih molitvenih izričaja svjedoči u prilog vjerovanju da Marija i sveci imaju posebnu osjetljivost i razumijevanje za potrebe vjernika. Ne samo to, katolici su uvjereni da je njihova uloga upravo ta da kod Boga izmole milost u njihovom slučaju. Dakako, njihova uvjerenja plod su sustavne indoktrinacije koju nad njima provodi katoličko svećenstvo. U katolicizmu se nije moguće okrenuti niti na jednu stranu, a da se pri tom ne ugleda Marijin ili svetački kip, relikvija, ne čuje molitva upućena njima ili poziv s propovjedaonice da se uteknemo “zaštiti nebeske majke i općinstva svetih”.

Na dogmatskoj konstituciji drugog vatikanskog sabora izrečen je slijedeći zaključak: “Nakon uznesenja u nebo Marija nije napustila tu spasonosnu ulogu, nego nam mnogostrukim zagovorom i dalje pribavlja milosti vječnog spasenja.” (molitve.info)

Rimski papa Ivan Pavao II: “Cijeli ovaj dragi narod preporučam zagovoru presvete Djevice, toliko čašćene u ovoj nadbiskupiji, i u cijeloj Hrvatskoj.” (Iz knjige 'Papa u Hrvatskoj', str. 105).

Papa Benedikt XVI na proslavi Marijinog uznesenja u Castel Gandolfu: “Zato papa upućuje svoje molitve Mariji za sve vjernike, da nam svaki dan i svaki trenutak života bude korak na putu prema Bogu, prema nebu, prema preobraženju. Budi uvijek hvaljena, o djevice Marijo! - zaključio je svoje molitve i pohvale Mariji papa Benedikt XVI.” (ver.hr).

Ponekad se iz katoličkih krugova čuje teza: “Mi se ne molimo izravno Mariji ili svecima, nego samo vjerujemo da oni mole za nas u nebu!” Kao što smo vidjeli, Papa Benedikt XVI javno je priznao da se moli izravno Mariji, a poznat je kao revni zagovornik i provoditelj marijanske pobožnosti. Isto vrijedi i za njegovog prethodnika Ivana Pavla II. Prozirni su to izgovori, znamo li da su molitve Mariji i svecima izrazito osobne naravi. Također, već i samo vjerovanje u nečije zagovaranje u nebu osim Isusovog jest protivno općem učenju Pisma. Izričaji upućeni Mariji i svecima često su na granici dobrog ukusa. Svećenstvo kao da se natječe tko će s većom dozom snishodljivosti i iritantne religiozne sladunjavosti veličati Marijinu ili svetačku posredničku ulogu i razumijevanje za nevolje u kojima se vjernici nalaze. S punim pravom možemo se zapitati: “Ukoliko Marija i sveci obavljaju toliki posao posredovanja i ishođenja milosti u molitvi, što onda uopće Isus čini u prilog vjernicima kao veliki svećenik?”

Ono što vidimo u Pismu nema nikakve veze s bajkovitim - religioznim vjerovanjem katoličke crkve. Kao i u bilo kojem predmetu, tako se i u ovom ističe samo jedno ime - Isus. U Poslanici Hebrejima čitamo: *“Budući, dakle, da imamo uzvišenog velikog svećenika, Isusa, Sina Božjeg, koji je prošao kroz nebesa, držimo se čvrsto vjere koju ispovijedamo. Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskušan u svemu kao i mi, samo što nije sagriješio. Dakle, pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za naše za pravodobnu pomoć.”* (4:14-16)

Kolike su litanije napisane o Marijinoj suosjećajnosti spram vjernika u nevolji. Dakako, riječ je o katoličkoj prezentaciji Marije, fiktivnoj iluziji koja ne postoji u stvarnosti. Kao što vidimo, Isus nam je predstavljen kao suosjećajni zastupnik u nebu. Poticaj koji nam daje Sveti Duh u ovom odlomku jest taj, da s pouzdanjem pristupimo prijestolju milosti kako bismo primili milosrđe i pravodobnu pomoć. Tko sjedi na prijestolju milosti, katolička prezentacija Marije ili sveci? Ne, tamo sjede Otac i Sin. Samo onaj tko je na prijestolju čuje naše vapaje i može nam pomoći. Za obavljanje te službe nisu mu potrebni "pomoćnici". U Božjem kraljevstvu ne postoji usporedni kolosijek zagovora, pomoći ili davanja milosti u obliku Marije i svetaca. To je krivovjerje i obmana. David je nadahnut Svetim Duhom uzviknuo: *“Koga ja u nebu imam osim tebe ...”* (Psalam 73:25)

Uspoređujući službu starih svećenika i Isusa Krista, pisac Hebrejima kaže da je Isus u neprocjenjivoj prednosti. Njihova služba bila je ograničena smrtnošću, za razliku od Isusove koja je neprolazna. U ovoj usporedbi možemo vidjeti da se služba starih svećenika nije nastavljala u nebu nakon njihove smrti. Tako padaju u vodu svi pokušaji katoličke teologije da proguraju tezu o nastavku službovanja vjernika nakon njihove smrti. Ako to nije bio slučaj s velikim svećenicima

Starog saveza koji su obavljali odgovornu službu u hramu, koliko to više vrijedi za druge vjernike. U sedmom poglavlju čitamo zaključnu ocjenu: *“Odatle slijedi da zauvijek može spašavati one koji po njemu dolaze k Bogu, zato što uvijek živi da posreduje za njih.”* (25)